קב א מיי פכ"ב מהלי

בוש"ע אה"ע סי' כד:

כבא ב מיי שם הלי ט

הלכה ז טוש"ע אה"ע סימן

כא מעיף ז: קבג ה שו"ע שם מעיי ה

בהג״ה:

תורה אור השלם

וְאִם הָפֵּר יָפֵר אֹתָם
אִישָׁהּ בְּיוֹם שְׁמְעוֹ כְּל

מוצא שְפָּתֶיהְ לְּנְדֶּרֶיהְ וּלְאִפֵּר נַפְּשָׁה לֹא יָקוּם אִישָׁה הַפֵּרָם וִיִּי יִסְלַח

ְּיָה: במובו /יג 2. וְאִם נֶפֶשׁ כִּי תָחֲטָא וְעָשְׂתָה אַחַת מִכְּל מִצְוֹת

יָיָ אֲשֶׁר לֹא תַעְשֶׂינָה וְלֹא יָדַע וְאָשֵׁם וְנָשָׁא עֲוֹנוֹ:

3. רְבָּבָה כְּצֶמַח הַשְּׁדֶה נְתַתִּיךְ וַתִּרְבִּי וַתִּגְּדְלִי וַתְבֹּאִי בַּעֲדִי עֲדְיִים

שָׁדִיִם נָכנוּ וּשְּׂעָרֵךְ צִּמֵּחַ

וְאַתְּ עֵרִם וְעֶרְיָה:

רמדרר ליג

ויקרא ה יז

עַדִיים

יחזקאל טז ז

מכב ג ד

טוש"ע אה"ע סימן כב סעיף י:

תהל' איסורי ביאה

מיי׳ פכ״ח

בא:

מסורת הש"ם

ל) [בדפו"ר וע"י בר"מ א"ל ונדל"ל אמר להו. (ובכת"י ליתא)], ב) [ל"ל כד

חזייה דהוה מצטער כו׳ז.

לוייט ייטוט מנספני כו], (ג) [בכת"י: ליגער. וכל"ל (רש"ל)], ד) [בכת"י דפו"ר

וע"י: יצילנין, ה) [בע"י:

כג. ע"ש, ה) [בכת"י ליתא],

ט) [בכת"י: אמריתה קמיה דשמואל אמר לי אסור

וכו". וכ"ה ברי"ף ורא"ש],

י) [בכת"י: תיובתא, וכל"ל.

י) [בכת" (לש"ל)], ל) [בכת"י ודפו"ר יש רווח להפסק, "ייי אחר וקאי

והוא ענין אחר וקאי אשמואל דלעילן, ל) [5"ל מכלי להו פיי מגרש להו.

ערוך ערך כל ב'], מ) ס"ח נהרא, ג) [ברכות כו. וש"נ], ם) [ברי"ף [וע"ש

ביבמות קי"ו בע"ל, ע"ש בגמ' ורש"י)], ע) [בכת"י וברי"ף: אחא. וכל"ל

(סה"ד). וברא"ש: רב אחא

בר אבא אמר רב תינוקת, וע"ש עוד שינויים], בר כרכות כד., 3) נ"א

חנן בר רבא, ק) [בכת"י: אותבה. בדפו"ר: אותביה], ר) לעיל מא., ש) לעיל ע.,

ברש"י שבע"י נוסף:

ומית], א) [בס"א: השמיע], נכרש"י שבע"י: ב) [ברש"י שבע"י:

ובקישוטי נשים בשמים

מה שאכלה בהיתר אכלה ומה היא זו הסליחה. וכעי"ז

זמה הימור הספימה: ובפי ו ברש"ל ע"ש, וברש"ש], ד) [בדפו"ר וברש"ל: מזיד.

וכ"ה בע"י מזידה, אלא

שהוקף ומוקן כלפנינו], ס) [יש להוסיף: אלא

מנאי (רש"ל)ן, ו) וברש"י

בגליון ובב"ח] ופ הגירסא ויבמתה.

סיב שפיר. שב כהוגן שלא תתאיסטו: הבו לי כסא. מוגו לי כוס: אכמר. טושי"ר בלע"ו: שדא ביה כיחו. השליך בתוכו את כיחו ליחה היולאה מן הריאה: נחרו ביה. גערו בו: שקה. יי הוא החזיק עלמו כמת: שקה. הלקיח כמו שקל: שמטו דקאמרי פלימו קטל גברא. השמיעוש לאנשי ביתו קול יולא מבחוץ (ג) ואומרים פלימו קטל גברא: **ערק.** פלימו כסבור שבאים עליו נוגשי המלך להורגו: טשא. נחבא בבית הכספא חוץ לעיר: חוייה. שטן לפלימו דמצטער: מאי טעמא אמרם הכי. למה הורגלת לקללני: אלא היכי נימא. לדחותך מעלי שלא תחטיאני: דפריש מינחי. מחמת זהנה ומה ירח

אביי מכלי להו מכולה דברא. נראה דהני אמוראי חומרא בעלמה קה עבדי (וו וחנן קיימה לן כרבנן דרבי יהודה (לקמן דף פב.) דאמרו לו לא נחשדו ישראל לא על משכב זכור ולא על הבהמה:

מר רחמנא ינגער ביה בשמן רבי חייא בר אשי הוה רגיל כל עידן דהוה נפל לאפיה הוה אמר הרחמן ייצילנו מיצר הרע יומא חד שמעתינהו דביתהו אמרה מכדי הא כמה שני דפריש ליה מינאי מאי מעמא קאמר הכי יומא חדא הוה קא גרים בגינתיה קשמה נפשה חלפה ותנייה קמיה אמר לה מאן את אמרה אנא חרותא דהדרי מיומא תבעה אמרה ליה אייתי ייניהליה להך רומנא דריש צוציתא שוור אזל אתייה ניהלה כי אתא לביתיה הוה קא שגרא דביתהו תנורא סליק וקא יתיב בגויה אמרה ליה מאי האי אמר לה הכי והכי הוה מעשה אמרה ליה אנא הואי לא אשגח בה עד דיהבה ליה סימני אמר לה אנא מיהא לאיסורא איכווני כל ימיו של אותו צדיק היה מתענה עד שמת באותה מיתה ידתניא יאישה הפרם וה' יסלח לה במה הכתוב מדבר באשה שנדרה בנזיר ושמע בעלה והפר לה והיא לא ידעה שהפר לה בעלה והיתה שותה יין ומממאה למתים רבי עקיבא "כי הוה ממי להאי פסוקא הוה בכי אמר ומה מי שנתכוין לאכול בשר חזיר ועלה בידו בשר מלה אמרה תורה צריכה כפרה וסליחה מי שנתכוין לאכול בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר על אחת כמה וכמה כיוצא בדבר אתה אומר יולא ידע ואשם ונשא עונו כשהיה רבי עקיבא מגיע לפסוק זה היה בוכה ומה מי שנתכוין לאכול שומן ועלה בידו חלב אמרה תורה ולא ידע ואשם ונשא עונו מי שנתכוין לאכול חלב ועלה בידו חלב על אחת כמה וכמה איםי בן יהודה אומר ולא ידע ואשם ונשא עונו על דבר זה ידוו כל הדווים: מתייחד אדם עם אמו: אמר רב יהודה אמר רב ®אסי מתייחד אדם עם אחותו ודר עם אמו ועם בתו כי ®אמרה קמיה דשמואל אמר אסור להתייחד עם כל עריות שבתורה ואפילו עם בהמה תנן מתייחד אדם עם אמו ועם בתו וישן עמהם בקירוב בשר יותיובתא דשמואל אמר לך שמואל ולימעמיך הא דתניא אחותו וחמותו ושאר כל עריות שבתורה אין מתייחד עמהם אלא בעדים אין שלא בעדים אלא תנאי היא דתניא אמר רבי מאיר הזהרו בי מפני בתי אמר רבי מרפון הזהרו בי מפני כלתי ליגלג עליו אותו תלמיד אמר רבי אבהו משום רבי חנינא בן גמליאל לא היו ימים מועמים עד שנכשל אותו תלמיד בחמותו ?אפילו עם בהמה "אביי מכלליה מכולה דברא רב ששת מעבר ליה ∞מצרא רב חגן מנהרדעא איקלע ◊ לרב כהנא לפום נהרא חזייה דיתיב וקא גרם וקיימא בהמה קמיה אמר ליה לא סבר לה מר אפילו עם בהמה אמר ליה °לאו אדעתאי אמר רבא ימתייחד אדם עם שתי יבמות ועם שתי צרות עם אשה ◊ וחמותה וא עם אשה ובת ◊ בעלה עם אשה ותינוקת שיודעת מעם ביאה ואין מוסרת עצמה לביאה: הגדילו זה ישן בכסותו וכו': וכמה אמר רב שאדא בר רב עזא אמר רב אסי שתינוקת איכא אחד שנים שנים עשרה שנה ויום אחד איכא בת תשע שנים ויום אחד איכא דאמרי תינוקת בת שתים עשרה שנה ויום אחד תינוק בן שלש עשרה ויום א"ר אמר רפרם בר פפא א"ר מחד יוזה וזה כדי שיהיו ישדים נכונו ושערך צמח אמר רפרם בר פפא א"ר חסרא לא שנו אלא שאינה בושה לעמוד 'לפניו ערום יאבל בושה לעמוד לפניו ערום אסור מאי מעמא יצר אלבשה רב יאחא בר אבא איקלע לבי רב חסרא חתניה שקליה לבת ברתיה יאותבוה בכנפיה אמר ליה לא סבר לה מר דמקדשא אמר ליה עברת לך אדרב סדאמר רב יהודה אמר רב ואיתימא רבי אלעזר אסור לאדם שיקדש את בתו כשהיא קטנה עד שתגדיל ותאמר בפלוני אני רוצה מר נמי עבר ליה אדשמואל "דאמר שמואל אין משתמשים באשה אמר ליה אנא "כאידך דשמואל סבירא לי דאמר שמואל

שערות מחשע שנים ולמעלה הוי סימן גמור וללישנא בתרא הוי שומא עד בת שחים עשרה שנים ויום אחד: בושה לעמוד

לפניו. בידוע שיש בה טעם ביאה: לא סבר לה מר דמקדשא. אין אדוני יודע שהיא מקודשת ויש לו להתרחק מאשת איש:

תיב שפיר אמר ¢ליה הבו לי כסא יהבו ליה כסא אכמר שדא ביה כיחו נחרו ביה שקא ומית שמעו דהוו קאמרי פלימו קמל גברא פלימו קמל גברא ערק ומשא נפשיה בבית הכסא אזיל בתריה נפל קמיה יכי דחזייה דהוה מצמער גלי ליה נפשיה אמר ליה מאי מעמא אמרת הכי ואלא היכי אימא אמר ליה לימא

ם קישוטי בשמים ואפרסמון: חלפא ותני קמיה. עברה לפניו ושנתה פעם שניה: אנא חרותא. שם זונה ניכרת בעיר: דהדרי מיומא. שחזרתי היום הלום: דריש לוליתה. ענף קטן שבגובה הדקל: שוור. קפץ: קח יחיב בגוויה. להמית חת עלמו: אישה הפרס. וי לריכין סליחה: במה הכתוב מדבר. מאחר שאישה הפרס מתה שעברה ומה זו סליחה: (ה) והיא שותה ביין. י מיד ואף על פי שבהיתר כיון שהיא לאיסור נתכוונה לריכה סליחה: כל הדווים. שיש להם לב לדוות ידוו על זה שאינו מתכוין ויש כאן נשיאות עון: מתייחד עם אחותו. לפרקים אבל אינו דר תמיד ביחוד אללה בבית: ודר עם אמו או עם בתו. דלא תקיף יצריה עלייהו דאהנו ביה אנשי כנסת הגדולה דלא מגרי בקרובתא מכי כחלינהו ונקרינהו לעיניה כו' (סנהדרין דף סד.): ה' סנחי היא גרסינן: אמר ר' טרפון. לאנשי ביתו הזהרו בי להיות עמי ועם כלתי שלא אתייחד עמה: מכלליה מכולה דברא. כשהיה הולך בשדה בגירסא לייחוד היה מונע הבהמות מכל השדה. ד"א שאינו מניח להיות רועה והבהמות בשדה אחד: שתי יבמות. נשי שני אחין ששונאות זו את זו כשתי לכות שדואגות שמא תפול ליבום לפני בעלה ותיעשה לה לרה (1) אשה ולרתה ואשה וחמותה ובת חמותה ובת בעלה כולן שונאות זו את זו וטעמא מפרש ביבמות בפרק האשה שהלכה (דף קיו.): שיודעת טעם ביחה. כלומר מה היא ביאה שתדע לספר דברים בשוק: ואינה מוסרת עלמה לביאה. מתוך קוטנה עדיין לא לבשה יצר הילכך אין כאן משום דעת קלה שלח מהח נוחה להתפתות: פינוקם בת משע שנים ויום אחד. והביאה שערות דכי איכא שדים נכונו ושערך למח הוא דמגרו בה וסבר לה כמאן דאמר (בנדה דף מו.) בת תשע שנים ויום אחד שהביאה שערות סימן הן מכאן ואילך אבל קודם לכן שומא. ומינוק בן י"ב שנה ויום אחד קרי ליה הגדיל ולא יישן עם אמו עוד בקירוב בשר: זה וזה. בין ללישנא קמא בין ללישנא בתרא

י דתינוקת בעינן שדים נכונו בסימני

נערות בסימנין [שבדדים] דהיינו

בוחל כדתנן במסכת נדה (דף מז.) בוחל אלו ימי הנעורים ושערך למח

אלא דללישנא קמא אי

מילר הרע: השטה נפשה. בתכשיטיה

הנהות הב"ח

(מ) גמ' עם אשה וחמוחה עם אשה ובת חמותה עם אשה ובת בעלה: עם אשם חינוקת בת השע. נ"ב עיין באשר"י השיג על גירסא זו וכתב דה"ג תינוקת בת ג' שנים ויום י"א שנה ויום אחד ותינוק בן י"ב שנה ויום אחד אבל באלפסי גורס כגירסתינו וכן גרס הר"ן כפרש"י: (ג) רש"י ד"ה שמעו וכו" מנחון צועקים ואומרים: (ד) ד"ה אישה הפרס אע"פ שאישה הפרם לריכין סליחה: (ה) ד"ה והיתה שומה וכו' שנהימר וכן אשה ולרתה: (1) תום'

הנהות הנר"א [8] גמ' עם אשה וחמותה אשה ובת בעלה כצ"ל:

לעזי רש"י

אמיא

תחת בגדי מטתו. *נוי׳ רר"ו וררא"ווו מווו"ר נול דררי הרי"ף ז"ל רזה (ד"ו). **וראה דחחר ראו איזה חירוח (ד"ו). ונוי׳ חאירי.

מוסף רש"י שגרא דביתהו תנורא. **הסיקה את התנור** (לעיל

בעלה, סליחה זו למה, אלא ע"כ באשה שהפר לה בעלה והיא לא ידעה הכתוב מדבר, דהא כבר ואם ביום שמוע יניא אותה, דהיינו לה בידיעתה (נויר שהפר נג). לאו אדעתאי, לא נסמי לפי (ברכות כו.). שוגג סיימי (מנחות לה:). אין משתמשים באשה. שלא ילמדנה להיות רגילה בין האנשים (לעיל ע.).

תום' ר"י הזקן

שתי יבמות. נשי שתי אחים וכולן שונאות זו את זו כדמפרש טעמא שהלכה [קיז, א]. טעם ביאה. שמכרת ענין ביאה ואינה מוסרת עצמה קוטנה, לביאה מתוך הילכך אין כאן משום דעת קלה. וזה וזה. בין לישנא קמא [ובין] לישנא בתרא, דס"ל ללישנא קמא בקטן הוו שתי שערות סימן. בושה. שיש בה צד טעם ביאה הילכך לא ישן עמה בקרוב בשר אף על פי שהיא קטנה עדיין. לא שנו אלא דמקדשא לא שנו אלא דמקדשא בה*. ונראה דה"פ ל"ש דקטנה שבושה לעמוד בקרוב בשר דוקא כשהיא . מקודשת שיש בה צד .**הרי"ף טעם ביאה . אותבה בכנפיה. שישן